

Hallo beste bridgers!

Leuk jullie verhalen via de website te lezen, zo houden we toch contact, buiten de apps en e-mails die we elkaar ook geregeld sturen en weer terugontvangen.

Wij laten 's morgens vroeg onze hond Mick uit, gaan daarna op ons gemak lekker ontbijten. Genieten ervan. Ik kook een eitje. Ik moet zeggen dat ik de tijd weleens vergeet en het resultaat dan niet dat is wat ervan verwacht wordt. Dus Sjef tikt het eitje aan en ja hoor: te hard of: te zacht. Hij schikt zich meestal in zijn lot en smikkelt of slurpt het resultaat gewoon op. Deze keer echter ontspon zich een echtelijke ruzie, wel een lightversie, maar toch. Het liep uit op de vraag/advies: kijk dan eens op google hoe het moet!! Oké: blijkt dat 1 op de 20 vrouwen geen eitje kan koken, staat echt vermeld op de Wikipedia. Ik kan me dus behalve dat ik niet kan bridgen ook nog eens onder deze elite scharen. Maar sinds dit incident zijn de eitjes goed gelukt!

Zaterdagmorgen werden we verrast met een heus orgel bij ons in de straat. Van je hela, hola, houd er de moed maar in, Het kleine café aan de haven, Zij gelooft in mij enz. klonk langs de flat omhoog. De mensen kwamen uit huis, stelden zich op anderhalve meter afstand van elkaar op en keken alsof de maanlander in de straat was neergestreken, naar het vrolijk doorspelende orgel, een vermaak uit een vorige eeuw, dat onder onze huidige omstandigheden wellicht opnieuw toekomst heeft, want er zijn niet veel zaken waar Pernissers warm voor lopen en het huis uit komen, maar hier liep de buurt voor uit! Het mansbakje ging rond en werd goed gevuld. Toen het orgel weg was viel de stilte weer over ons dorp, de betovering van het orgelspel uiteengespat en de realiteit van de quarantaine weer de harde werkelijkheid.

Sinds mijn vorige berichtje twee zwaaiers voor de deur ontmoet: Barth en Marianne, hartstikke leuk even te kunnen bijpraten. Ook Tom en Sjaan hadden ze op hun fietstocht door Pernis gedag kunnen zeggen.

Blijf gezond lieve allemaal,

Groet uit Pernis van Sjef en Ria.